

[Elsø-Mørete Ross.]

og fremhævede, at det derfor var vigtigt, at instituttet kom til at rumme kollegiepladser. Jeg tror ikke, man kommer den omtalte isolations- og ensomhedsfølelse til livs ved at skaffe u-landsstipendiater kollegiepladser og overlade dem til hinandens selskab. Isolationen ophæves — tror jeg — kun, hvis de har daglig mulighed for at omgås danske studerende og gennem dem får en mangesidig forbindelse med det danske samfund og ligesom kan leve med i det. Jeg ved, at jeg ikke står alene med denne opfattelse. Den støttes f. eks. af det under u-landsstyrelsen nedsatte oplysningsudvalg, som bl. a. rummer repræsentanter for en række ungdoms- og oplysningsorganisationer. Jeg håber, at den bestyrelse, der skal forestå den nye institution, vil have forståelse for de synspunkter, jeg har fremført.

Desuden håber jeg, at det må lykkes at finde den helt rigtige kvinde eller mand — jeg beder om undskyldning for faktorernes usædvanlige rækkefølge — til den daglige ledelse af institutionen. Skal de synspunkter, jeg har gjort mig til talsmand for, have mulighed for at trænge igennem, er lederens personlige indstilling af afgørende betydning.

Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister, fordi han gav tilslutning til, at vor hjælp i højere grad kom til at omfatte kvinder fra u-landene. Ministeren fandt det ganske rimeligt, at den danske u-landsstyrelse tog som udgangspunkt, at kvinderne i u-landene normalt er langt ringere stillet end mændene med hensyn til uddannelse og muligheder for at skaffe sig uddannelse, og at styrelsen gennem sin administration af u-landshjælpen søgte at rette noget op på det forhold.

Da den højtærede minister jo nu og da opholder sig i udlandet, har jeg gerne villet understrege denne hans indstilling og vil udtrykke håbet om, at den må finde genklang i alle led inden for u-landsstyrelsen.

Nogle vil måske mene, det er overflødigt, at jeg har gentaget, hvad ministeren sagde

om kvinderne, men belært af bitter erfaring tror jeg ikke, det er overflødigt. Det skal siges mange, mange gange, inden der kommer resultater, og da der som bekendt ikke i styrelsen har været plads til en repræsentant fra kvinderne, må vi benytte lejligheden, når den gives, uden for styrelsen.

Jeg håber, de resterende Marshallmidler må blive til gavn for de tre formål, som loven angiver, og kan på mit partis vegne anbefale at stemme for lovforslaget.

Morten Lange: Dette beskedne lovforslag er jo af en særegen karakter, idet det i virkeligheden er i den grad forberedt ved aftaler til anden side, at tinget ikke har andet at gøre end at smække sit gummistempel på det som anerkendelse. Det bør man som et hæderligt folketingsmedlem kun gøre, hvis man anser indholdet for at være rimeligt, og jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at jeg synes, det kan være rimeligt nok at sætte gummistempet på. Havde folketingsmedlemmet selv skullet udforme lovforslagets detaljer, var der nok en del, der var blevet lidt anderledes, men i princippet og i hovedtrækkene må det vel nok siges at være acceptabelt.

Jeg skal blot i forbindelse med, hvad det ærede medlem fra det radikale venstre just sagde, gøre opmærksom på, at der under udvalgsarbejdet har været ført en nogenlunde brugbar debat om spørgsmålet kollegium. Det er min opfattelse — og jeg havde indtryk af, at den højtærede udenrigsminister delte denne opfattelse — at „Bakkerne“ ikke løser kollegiespørgsmålet, og den højtærede minister vil vist være villig til ved denne eller ved den afsluttende behandling at bestyrke mig i den opfattelse, at det også er hans opfattelse, at det, vi er nået frem til her, ikke kan løse kollegiespørgsmålet. Det kan måske ses som løsende spørgsmålet om et u-landscentrum, men til et kollegieoplæg af større omfang vil det ikke være egnet. Der må vi finde andre løsninger, og jeg håber, at de må blive fundet inden for den nærmeste fremtid.